

Arrest

nr. 257 853 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. COLMAN
Sint-Lievenslaan 172
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 maart 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 april 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesememorie.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DER BIEST, die loco advocaat R. COLMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 7 september 2019 het Belgische grondgebied binnen, in het bezit van een visum type D (gezinshereniging), in functie van zijn Belgische echtgenote met wie hij op 8 januari 2019 in het huwelijk was getreden.

1.2. Verzoeker wordt op 3 oktober 2019 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 1 september 2020 wordt de echtscheiding tussen verzoeker en zijn toenmalige Belgische echtgenote uitgesproken.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 5 maart 2021 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene reisde het land in met een visum type D in de hoedanigheid van echtgenoot van zijn toenmalige Belgische vrouw, A.H. (RR: [...]) met wie zij op 08.01.2019 in het huwelijk trad. Betrokkene werd op 11.09.2019 in het bezit gesteld van een bijlage 15, waarna de F-kaart op 03.10.2019 werd afgeleverd. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Uit het administratieve dossier blijkt dat de relatie ten einde is gelopen, zij zijn inmiddels uit de echt gescheiden sinds 01.09.2020. De procedure tot ontbinding werd reeds aangevat op 27.12.2019.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij per brief op 19.08.2020 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen, waarbij onder meer uitdrukkelijk werd gewezen op de humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42 quater §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 15.10.2020. Daarop legde hij volgende stukken voor:

- Attest OCMW dd. 15.10.2020: geen financiële steun
- Loonbrieven van tewerkstelling bij MZN Grondwerken BVBA
- echtscheidingsvonnis dd. 01.09.2020

De aan betrokkene op betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Betrokkene legde verder geen stukken meer voor.

Voor wat de uitzonderingsvoorwaarde zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1° betreft, betrokkenen stapten in het huwelijksbootje op 08.01.2019, de procedure tot ontbinding van dit huwelijk werd nog geen jaar later reeds opgestart, met name op 27.12.2019, waar de echtscheiding ook daadwerkelijk werd uitgesproken op 01.09.2020. Betrokkene voldoet dus niet aan de uitzonderingsvoorwaarde zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1°, gelet er geenszins sprake is van 3 jaar huwelijk. Wat betreft de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4, 2° en 3°, deze zijn niet van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen. Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, dient opgemerkt te worden dat betrokkene ook hieromtrent geen documenten heeft voorgelegd, evenmin blijkt uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van zou zijn (geweest), waardoor dient geconcludeerd te worden dat art. 42 quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is. Voor wat de cumulatieve voorwaarde van art. 42 quater, §4, tweede lid betreft, kan opgemerkt worden dat betrokkene tewerkgesteld blijkt te zijn bij MZN Grondwerken BVBA. Echter, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, §4, 1° tot 4° voldaan is. Dit kan heden niet blijken.

Voor wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat uit het dossier geen leeftijdsgebonden probleem of enig medisch bezwaar kan blijken dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder blijkt betrokkene tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter, dient opgemerkt te worden dat tewerkstelling en bijhorend inkomen dat daaruit voortvloeit geen

afdoende bewijs van integratie inhouden in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst of origine opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort: betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 11.09.2019 (bijlage 15). Uit niets blijkt dat betrokkene op zo'n korte tijd geen banden meer zou behouden hebben met het land van herkomst. Een verhuis brengt immers niet mee dat alle banden en contacten met het sociale netwerk/familie in het land van herkomst worden verbroken. Bovendien blijkt uit het interview dd. 20.08.2019 aanleiding van betrokkenes visumaanvraag dat zijn al zijn dichte familieleden in Marokko verblijven. Er mag redelijkerwijs worden aangenomen dat betrokkene aldus nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst of origine dat hij pas zo recent achter zich liet, en waarvan hij zonder enige twijfel de taal nog steeds machtig is. Uit niets kan in elk geval blijken dat betrokkene geen banden meer zou hebben met het land waar zij de nationaliteit van draagt, daartoe heeft betrokkene niets voorgelegd. Hoe dan ook kan de korte periode van verblijf in België geenszins opwegen tegen de banden met het land van herkomst die hij al die jaren heeft opgebouwd. Voor wat betrokkenes sociale of culturele integratie in het Rijk betreft, legde hij een attest van het OCMW dd. 15.10.2020 voor waaruit blijkt dat hij geen financiële steun heeft genoten tot op heden. Van dit attest gaat echter geen integratie uit gaat dat het huidige beslissing zou kunnen verhinderen, betrokkene heeft getracht zijn leven vorm te geven in België zonder zich te moeten beroepen op het sociale bijstandstelsel. Het attest getuigt dus eerder van een verwacht gedrag, dan van een mate van integratie die heden een hinderpaal zou kunnen vormen. Verder kan bijvoorbeeld niet blijken dat betrokkene het verplichte inburgeringstraject zou hebben gevolgd of nog maar de nodige stappen zou hebben ondernomen. Nochtans is het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Uit niets in het dossier kan aldus blijken dat betrokkene in een bepaalde mate reeds geïntegreerd zou zijn in België of grote moeite daartoe zou doen, in die zin dat het een beletsel zou kunnen uitmaken voor het nemen van deze beslissing. Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, dit werd reeds grotendeels besproken. Er is reeds geruime tijd geen sprake meer van een gezinscel tussen betrokkene en referentiepersoon, zij zijn inmiddels ook uit de echt gescheiden. Er is nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt in het Rijk. De gezinshereniging met referentiepersoon is achterhaald, hetgeen niet wordt betwist door betrokkene. Er is evenmin sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat uit het geheel van het administratieve dossier niet kan blijken dat betrokkene geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen. Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig of inhumain zou zijn.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvanke-lijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

"[...] Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf dient de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook rekening te houden met de duur van het verblijf van de vreemdeling in België, zijn leeftijd, gezondheids-, gezins- en economische toestand, sociale en culturele integratie in België en de mate waarin hij binding heeft met het land van oorsprong.

Met betrekking tot integratie van concludant stelt verwerende partij dat:

"Verder blijkt betrokkene tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter, dient opgemerkt te worden dat tewerkstelling en bijhorend inkomen dat daaruit voortvloeit geen afdoende bewijs van integratie inhouden in die zin dat het een beëindigen van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden.

[...]

Voor wat betrokkene zijn sociale en culturele integratie in het Rijk betreft, legde hij een attest van het OCMW d.d. 15.10.2020 voor waaruit blijkt dat hij geen financiële steun heeft genoten tot op heden. Van dit attest gaat echter geen integratie uit gaat dat het huidige beslissing zou kunnen verhinderden, betrokkenen heeft getracht zijn leven vorm te geven in België zonder zich te moeten beroepen op het sociale bijstandstelsel. Het attest getuigt dus eerder een verwacht gedrag, dan van een mate van integratie die heden een hinderpaal zou kunnen vormen. Verder kan bijvoorbeeld niet blijken dat betrokkenen het verplichte inburgeringstraject zou hebben gevolgd of nog maar de nodige stappen zou hebben ondernomen. Nochtans is het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Uit niets in het dossier kan aldus blijken dat betrokkene in een bepaalde mate reeds geïntegreerd zou zijn in België of grote moeite daartoe zou doen, in die zin dat het een beletsel zou kunnen uitmaken voor het nemen van deze beslissing.

[...]

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig of inhumain zou zijn."

De beslissing van verwerende partij is in casu echter niet afdoende gemotiveerd.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verwerende partij neemt onder meer de economische situatie van concludant niet in rekening bij de beslissing om een einde te stellen aan zijn verblijf. Concludant overhandigde nochtans, naar aanleiding van het schrijven van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie d.d. 19.08.2020, volgende documenten:

- Attest OCMW d.d. 15.10.2020

- Loonbrieven van tewerkstelling bij MZN Grondwerken BVBA
- Echtscheidingsvonnis d.d. 01.09.2020

Hieruit blijkt duidelijk dat concludant duurzaam in België is tewerkgesteld en hij geenszins steun van de sociale zekerheid ontvangt, hetgeen door de verwerende partij overigens niet wordt ontkend.

Met het attest van het OCMW werd echter totaal geen rekening gehouden door verwerende partij. Nochtans is dit van cruciaal belang aangezien dit aantoont dat concludant over voldoende bestaansmiddelen beschikt en derhalve tijdens zijn verblijf niet ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Op 16 december 2019 ondertekende concludant een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur bij MZN Grondwerken BVBA. Inmiddels werd op 6 januari 2020 met dezelfde werkgever een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur aangegaan (zie stuk 4 - 5). Derhalve toont dit aan dat concludant economisch geïntegreerd is.

Verder wenst concludant ook te verwijzen naar het feit dat overeenkomstig verweerster de tewerkstelling en bijhorend inkomen dat daaruit voortvloeit geen afdoende bewijs van integratie inhouden. Ter ondersteuning van deze stelling beperkt verwerende partij zich ertoe te verwijzen naar stereotiepe formuleringen, waaronder de Europese Richtlijn 2003/38, waardoor concludant niet in staat is te begrijpen op welke wijze verweerster art. 42quater, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet aan zijn specifieke situatie heeft getoetst en waarom de door concludant aangevoerde elementen ontoereikend zijn om tot integratie te besluiten.

Concludant stelt zich, terecht, de vraag welke stukken de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan wel zou wensen te bekomen om de economische integratie van concludant aan te tonen? In de optiek van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid zal niemand met een tewerkstelling nog een integratie kunnen aantonen waardoor art. 42quater, §1, 3e lid van de vreemdelingenwet in de praktijk nog weinig betekenis overhoudt.

Naast de stereotiepe verwijzing stelt verwerende partij dat:

"Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld."

Dergelijke motivering houdt echter geenszins verband met de mate van integratie van concludant in België.

Verwerende partij heeft derhalve in haar motivering geen rekening gehouden met de specifieke economische integratie van concludant.

Het is voor concludant dan ook onbegrijpelijk waarom het feit dat hij onbepaald in België tewerkgesteld is geen integratie aantoont. In het licht van deze elementen schiet de motivering van verwerende partij dan ook duidelijk te kort.

3.

Daarnaast heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de sociale en culturele integratie van concludant. Ook op sociaal en cultureel vlak is concludant weldegelijk geïntegreerd in onze maatschappij.

Zo meldde concludant zich, reeds een maand na aankomst in België, aan bij het Agentschap voor Integratie en Inburgering zodoende hij zich gemakkelijker in de Belgische samenleving zou kunnen aanpassen en functioneren, waarbij daarenboven de aandacht wordt gevestigd op het leren van de Nederlands taal. Reeds op 12 november 2019 vingen zijn lessen Nederlands aan (zie stuk 1 - 2). Nog een maand later werden er afspraken gemaakt met VDAB (zie stuk 3).

De verwerende partij stelt dat niet blijkt dat concludant het verplichte inburgeringstraject zou hebben gevolgd of nog maar de nodige stappen zou hebben ondernomen. De motivering is kennelijk onjuist en verwerende partij heeft dan ook duidelijk de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht geschonden. Een zorgvuldige overheid komt het namelijk toe om de nodige kennis te verwerven over alle relevante

(feitelijke) gegevens d.w.z. alle gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden. Deze moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd. In casu heeft verwerende partij nagelaten dit te doen.

In haar nota met opmerkingen d.d. 4 mei 2021 erkent verwerende partij de aanmelding van concludant bij het Agentschap voor Integratie. Echter stelt ze ditmaal dat de aanmelding irrelevant is voor de beoordeling van de culturele integratie daar het inburgeringstraject voor concludant verplicht is. Door te stellen dat het vervullen van de verplichting geen indicatie is om culturele integratie aan te tonen holt verweerster het begrip culturele integratie uit. Overeenkomstig de stelling van verwerende partij zal geen enkele vreemdeling cultureel geïntegreerd zijn wanneer de weg via het Agentschap voor Integratie gevolgd wordt waardoor art. 42quater, §1, 3e lid van de vreemdelingenwet in de praktijk andermaal weinig zin heeft.

Wanneer de verplichting bovendien niet vervuld is, is verweerster er als de kippen bij om dit als tegenargument te verwerven, zoals ze dit ook in casu onterecht in haar beslissing d.d. 5 maart 2021 omschrijft:

"Verder kan bijvoorbeeld niet blijken dat betrokkene het verplichte inburgeringstraject zou hebben gevolgd of nog maar de nodige stappen zou hebben ondernomen. Nochtans is het kenen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Uit niets is het dossier kan aldus blijken dat betrokkene in een bepaalde mate reeds geïntegreerd zou zijn in België of grote moeite daartoe zou doen, in die zin dat het een beletsel zou kunnen uitmaken voor het nemen van deze beslissing."

Ook de tewerkstelling van concludant is een vorm van sociale en culturele integratie. Op zijn werkplek leerde concludant de taal en de gebruiken van onze maatschappij in de praktijk om te zetten. Bovendien stelt de werkgever van concludant eveneens een groot vertrouwen in hem daar concludant inmiddels een overeenkomst van onbepaalde duur werd aangeboden (zie stuk 5).

Deze stukken tonen aan dat concludant op korte tijd, zijnde sedert september 2019 tot nu, zeer veel moeite heeft gedaan en blijft doen met het oog op zijn integratie. De sociale, culturele en economische integratie van concludant is afdoende aangetoond.

Gelet op het feit dat de integratie van concludant onvoldoende werd onderzocht, houdt de beslissing van verweerster een duidelijke schending van de zorgvuldigheidsplicht in. Dit beginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dit is in casu duidelijk niet gebeurd.

De motivering van verweerster werpt bovendien geen licht op de reden waarom zij van mening is dat de tewerkstelling en het inburgeringstraject en van concludant geen integratiefactor vormt in de zin van art. 42 quater, § 1, derde alinea, van de Vreemdelingenwet

Verwerende partij mag bovendien geen globale integratie vereisen om een verblijfsrecht niet te beëindigen, (zie RvV 28 februari 2017, Rev.dr.étr. 2017, 69)

4.

De bestreden beslissing schendt tevens artikel 42quater van de Vreemdelingenwet gezien er geen, of niet voldoende, rekening werd gehouden met de concrete situatie van concludant. Er werd geen rekening gehouden met zijn economische situatie, ook aan zijn sociale en culturele integratie werd zonder meer voorbijgegaan. De finaliteit van artikel 42quater Vreemdelingenwet is dan ook niet bereikt. Verwerende partij heeft de concrete situatie van concludant in het Rijk niet in rekening gebracht bij het nemen van haar beslissing. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet is dan ook geschonden.

Door te stellen dat het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven, voegt verwerende partij bovendien een voorwaarde toe aan de wet. Dit is niet toegelaten en houdt dan ook een schending in van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

5.

De beslissing van verweerster schendt eveneens artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Art. 8 EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Overeenkomstig het 2e lid van art. 8 EVRM is inmenging door de overheid toegestaan. Hierbij dient een billijke belangenafweging te worden gemaakt tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven in België en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van art. 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooreerst te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verwerende partij beperkte zich echter enkel tot onderzoek van het gezinsleven van conculant door te stellen dat:

"Er is reeds geruime tijd geen sprake meer van een gezinscel tussen betrokkene en referentiepersoon, zij zijn inmiddels ook uit de echt gescheiden. Er is nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt in het Rijk. De gezinshereniging met referentiepersoon is achterhaald, hetgeen niet wordt betwist door betrokkene. Er is evenmin sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk."

Conculant betwist inderdaad niet dat hij geen gezin meer vormt met mevrouw [A.H.]. Het klopt tevens dat hij op heden geen nieuwe relatie heeft met een persoon uit het Rijk, noch dat hij kinderen van betrokkene in het Rijk heeft. Dit betekent echter niet dat conculant geen privéleven geniet in België.

Verweerster hield bij haar beslissing geen rekening met het recht op privéleven van conculant. Verweerster dient weldegelijk rekening te houden met het privéleven. Naar analogie kan verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 7 juni 2018 met nr. 205 020.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). Het EHRM stelt wel dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaakt van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest Slivenko v. Letland werd door het EHRM bescherming verleend aan het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat deel uitmaakt van het privéleven van elk persoon, los van het gezinsleven (zie EHRM, Slivenko v. Letland, 9 oktober 2003).

In casu behoort het netwerk dat conculant heeft opgebouwd via zijn tewerkstelling eveneens tot zijn privéleven. Derhalve kan niet ter betwisting staan dat conculant een privéleven leidt in België in de zin van artikel 8 EVRM.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Conculant dient vast te stellen dat verweerster een belangenafweging maakte in het licht van artikel 8 EVRM, maar dat zij zich in haar motivering enkel heeft toegespitst op het aspect gezinsleven. Zoals reeds hoger uiteengezet hield verwerende partij geenszins rekening met de zorgvuldigheidsplicht en werd de integratie van conculant, met in begrip van zijn privéleven, onvoldoende onderzocht.

Gezien er een privéleven bestaat diende verwerende partij na te gaan of de inmenging in conculant zijn privéleven wettelijk, legitiem en noodzakelijk in een democratische samenleving is.

Verweerster heeft echter nagelaten te onderzoeken of de inmenging in het privéleven van conculant rechtmatig is. Derhalve schendt verweerster art. 8 EVRM. [...]"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd omdat hij sinds 1 september 2020 uit de echt is gescheiden met de referentiepersoon. Er wordt aangegeven dat verzoeker per brief van 19 augustus 2020 – aan verzoeker ter kennis gebracht op 15 oktober 2020 – werd uitgenodigd om zijn individuele situatie toe te lichten. Verder wordt gemotiveerd aangaande de uitzonderingsgronden, vervat in artikel 42quater, §4, 1° t.e.m. 4° van de Vreemdelingenwet. Eveneens wordt uitgebreid ingegaan op de humanitaire elementen, waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, die hij inhoudelijk bekritiseert. Deze inhoudelijke kritiek wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden

van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° [...]

6° [...]

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

3.5. Verzoeker betwist niet dat hij zich bevindt in de situatie van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, met name dat zijn huwelijk met de referentiepersoon werd ontbonden. Evenmin betwist verzoeker dat hij niet ressorteert onder de uitzonderingsgronden, vervat in artikel 42quater, §4, 1° t.e.m. 4° van de Vreemdelingenwet. Deze motieven blijven derhalve overeind.

3.6. Kernpunt van verzoekers betoog is dat onvoldoende rekening werd gehouden met de humanitaire elementen, zoals voorzien in artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

3.7. In deze dient de Raad op te merken dat artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet een ruime appreciatiebevoegdheid inhoudt voor het bestuur. De Raad van State heeft dienaangaande gesteld dat "het bestuur bij het nemen van dergelijke beslissing rekening [dient] te houden met de mate

van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is.” (RvS 26 juni 2017, nr. 238.711).

3.8. Verzoeker heeft op 15 oktober 2020 kennis genomen van de brief van de verwerende partij van 19 augustus 2020, waarin hij werd verzocht om zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon worden getoetst of hij zijn verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Meer bepaald werd verzoeker uitgenodigd *“in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken aan uw gemeentelijke diensten betreffende zijn huidige situatie”*. Er wordt hierbij aangegeven: *“in zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3^e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd”*. Verweerder heeft aangegeven dat *“voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van zijn situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.”*

3.9. Naar aanleiding van voormelde brief, heeft verzoeker volgende documenten overgemaakt:

- attest van het OCMW van 15 oktober 2020, waaruit blijkt dat verzoeker geen financiële steun ontvangt;
- loonbrieven van de tewerkstelling bij MZN Grondwerken bvba;
- echtscheidingsvonnis van 1 september 2020.

3.10. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder een afweging heeft gemaakt van de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken. Zo wordt hierin gesteld:

- er zijn geen leeftijdsgebonden of medische bezwaren die een beëindiging van het verblijf in de weg staan;
- verzoekers tewerkstelling is een positief element, doch deze tewerkstelling en bijhorend inkomen zijn geen afdoende bewijs van een integratie, in die zin dat het een beëindiging van het verblijf in de weg staat, omdat dit een voorwaarde is om een menswaardig leven te leiden;
- indien de wetgever vond dat een tewerkstelling zou volstaan om het verblijfsrecht verder te zetten, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen in de Vreemdelingenwet;
- verzoekers leeftijd en gezondheidstoestand laten hem toe ook in zijn herkomstland te worden tewerkgesteld, waarbij hij zijn opgedane werkervaring en wil om te werken kan aanwenden om aldaar aan de slag te gaan;
- verzoeker is voldoende jong om terug te reizen en de draad in het herkomstland opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten;
- verzoekers legale verblijfsduur in België is erg kort, met name sinds 11 september 2019;
- uit niets blijkt dat verzoeker geen banden meer zou hebben met zijn herkomstland; zo blijkt uit het interview van 20 augustus 2019, naar aanleiding van de visumaanvraag, dat al zijn dichte familieleden nog in Marokko verblijven; een verhuis naar België brengt niet met zich mee dat alle banden en contacten met het sociale netwerk/familie in het land van herkomst wordt doorbroken;
- er mag redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker nog voldoende verbondenheid voelt met zijn herkomstland, dat hij nog maar zeer recent heeft verlaten en waarvan hij zonder twijfel de taal nog machtig is; de korte periode van verblijf in België kan geenszins opwegen tegen de banden met het herkomstland, die hij al die jaren heeft opgebouwd;
- het voorgelegde attest van het OCMW, dat hij geen steun ontvangt, getuigt van een verwacht gedrag en duidt niet op een mate van integratie die een hinderpaal kan vormen;
- er blijkt niet dat verzoeker het verplichte inburgeringstraject heeft gevolgd of hiervoor de nodige stappen zou hebben ondernomen;
- uit niets blijkt dat verzoeker in een bepaalde mate reeds geïntegreerd zou zijn in België of grote moeite daartoe zou doen, in die zin dat het een beletsel zou kunnen uitmaken voor de beëindiging van het verblijf;
- er is geen sprake meer van een gezinsleven tussen verzoeker en de referentiepersoon; nergens uit het dossier blijkt dat er sprake is van een nieuwe relatie en er is geen sprake van minderjarige kinderen in het Rijk.

Verweerder concludeert, *“het is bijgevolg redelijk te concluderen dat uit het geheel van het administratieve dossier niet kan blijken dat betrokkene geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen. Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet worden gesteld dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van her verblijfsrecht dus niet evenredig of inhumain zou zijn.”*

3.11. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft verweerder in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met verzoekers tewerkstelling (ten bewijze waarvan verzoeker de stukken 4 t.e.m. 9 voegt bij het verzoekschrift) en het door hem verstrekte attest van het OCMW. Verzoeker kan, gelet op wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen, niet dienstig betogen dat er enkel wordt verwezen naar de wil van de (Europese) wetgever, in het kader van de richtlijn 2004/38/EG, om dit niet te aanvaarden. Verweerder heeft het totale plaatje bekeken, hij heeft alle elementen die verzoekers zaak kenmerken in de balans betrokken en hierbij duidelijk aangegeven dat verzoekers tewerkstelling noch het OCMW-attest de beëindiging van het verblijf in casu kunnen verhinderen. Verzoeker toont door zijn economische integratie te benadrukken en die in te passen in een sociale en culturele integratie, waarvan voorts bewijsstukken worden voorgelegd die hij niet eerder aan verweerder heeft overgemaakt (zie infra), niet aan dat verweerder zijn discretionaire bevoegdheid in deze heeft uitgeoefend op een kennelijk onredelijke wijze. Waar verzoeker het onbegrijpelijk acht waarom zijn tewerkstelling alhier geen integratiefactor vormt, benadrukt de Raad dat de *“omstandigheid dat er enige integratie is, [...] op zich niet in[houdt] dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is”* (RvS 26 juni 2017, nr. 238.711). De overtuiging van verzoeker dat niemand met een tewerkstelling nog een integratie, in de zin van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, zal kunnen aantonen is niet meer dan de uiting van frustratie. Het is niet omdat verweerder in verzoekers zaak heeft geoordeeld dat de tewerkstelling de beëindiging van het verblijf niet verhindert – waarbij deze beoordeling deel uitmaakt van een globale beoordeling van verzoekers situatie, gelet onder meer ook op zijn jonge leeftijd, zijn korte verblijfsduur alhier, e.d. – dat hierdoor elke tewerkstelling in het licht van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet betekenis verliest.

3.12. Verzoeker gaat verder in op zijn sociale en culturele integratie, waarbij hij benadrukt dat hij zich reeds een maand na zijn aankomst in België heeft aangemeld bij het Agentschap voor Integratie en Inburgering, zodat hij zich gemakkelijker aan de Belgische samenleving zou kunnen aanpassen en functioneren, waarbij ook aandacht wordt besteed aan het leren van de Nederlandse taal. Hij geeft aan dat zijn lessen Nederlands aanvingen op 12 november 2019 en dat hij een maand later afspraken heeft gemaakt met VDAB. Hij verwijst hiervoor naar de stukken 1 t.e.m. 3 die hij bij zijn verzoekschrift voegt. De Raad verwijst evenwel naar het gestelde in punt 3.8. waaruit blijkt dat verzoeker de daarin beschreven brief van de verwerende partij op 15 oktober 2020 heeft ontvangen. Verzoeker, die niet betwist deze brief te hebben ontvangen en ook geen kritiek uitoefent op de inhoud ervan, is in gebreke gebleven de thans bij het verzoekschrift gevoegde stukken over te maken aan verweerder naar aanleiding van deze brief. Verweerder kan dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze stukken. De zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop verzoeker zich beroept, rust ook op hemzelf (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Hij heeft hieraan niet voldaan door de stukken die hij bij zijn verzoekschrift voegt, niet te hebben overgemaakt toen verweerder om dat soort stukken vroeg in zijn brief van 19 augustus 2020. Het blijkt niet en verzoeker betoogt ook niet dat hij niet wist dat hij deze stukken moest voorleggen in antwoord op de brief van de verwerende partij van 19 augustus 2020. Evenmin blijkt dat verzoeker slechts na het treffen van de bestreden beslissing over deze stukken beschikte. De Raad kan als annulatierechter niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing besluiten op basis van stukken die verzoeker voor het eerst bij zijn verzoekschrift voegt. Louter volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de bij het verzoekschrift gevoegde stukken ook niet meer zijn dan een niet-ondertekend inburgeringscontract, een inschrijvingsformulier voor Nederlandse lessen met een uurrooster en een afsprakenblad van de VDAB waarin melding wordt gemaakt van een opleiding Nederlands. Uit deze documenten kan niet worden afgeleid dat verzoeker het inburgeringstraject en/of de Nederlandse lessen daadwerkelijk heeft gevolgd. Waar verzoeker ingaat op het verweer in de nota met opmerkingen dat het vervullen van een inburgeringstraject hoe dan ook een wettelijke verplichting is, doet dit geen afbreuk aan het voorgaande. Zoals in de nota met opmerkingen terecht wordt benadrukt, heeft verzoeker 35 van zijn 36 levensjaren in Marokko vertoefd. Het is geenszins kennelijk onredelijk van verweerder om aan te nemen dat de banden die verzoeker heeft opgebouwd met zijn herkomstland, zwaarder doorwegen dan de banden die hij heeft opgebouwd met België, gedurende zijn kort verblijf alhier. Door zijn tewerkstelling, die verweerder zoals gezegd mee in de balans heeft

gebracht, te benadrukken alsook het niet ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel en dit in te passen in een sociale en culturele integratie, brengt verzoeker de bestreden beslissing niet aan het wankelen waarbij verweerder zoals reeds gezegd het ruimer plaatje bekijkt en vaststelt dat er in casu geen sprake is van elementen waardoor een beëindiging van het verblijfsrecht niet evenredig of inhumain zou zijn. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat niemand die cultureel geïntegreerd is, waarbij de weg via het Agentschap is gevolgd, nog een integratie in de zin van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, zal kunnen aantonen. Opnieuw wijst de Raad erop dat dit niet meer is dan de uiting van frustratie. Het is niet omdat verweerder in verzoekers zaak heeft geoordeeld dat de voorliggende elementen inzake verzoekers sociale en culturele integratie de beëindiging van het verblijf niet verhinderen dat hierdoor elke element van culturele en sociale integratie in het licht van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet alle betekenis verliest.

3.13. Waar verzoeker van oordeel is verweerder een voorwaarde toevoegt aan de wet, door te stellen dat het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken nodig is om een menswaardig leven te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in de dagelijkse samenleving, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing niet kan worden gelezen dat verweerder dit als een voorwaarde hanteert. Verzoeker kan de bestreden beslissing niet iets laten zeggen wat ze niet zegt. De in artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet opgenomen elementen betreffen geen “voorwaarden” doch wel omstandigheden waarmee verweerder rekening houdt, indien hij voornemens is het verblijfsrecht te beëindigen omdat niet langer is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden.

3.14. De Raad dient te concluderen dat verweerder, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, het geheel van de in artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen omstandigheden concreet in zijn beoordeling heeft betrokken, waarbij hij rekening hield met de door verzoeker neergelegde documenten. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder op een kennelijk onredelijk of onzorgvuldige wijze gebruik heeft gemaakt van de discretionaire bevoegdheid die hij in deze heeft. Verzoekers overtuiging dat de elementen van integratie die zijn zaak kenmerken wel degelijk dienen te volstaan in het licht van voorgaande wetsbepaling, volstaat niet om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

3.15. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM erkent verzoeker vooreerst uitdrukkelijk dat hij alhier geen beschermenswaardig gezinsleven leidt.

3.16. Wat betreft het door artikel 8 van het EVRM beschermde privéleven, kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden als zou verweerder hiermee geen rekening hebben gehouden. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 3.10, waaruit blijkt dat verweerder een concrete en gebalanceerde afweging heeft opgemaakt van de individuele omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken. Verzoeker benadrukt dat hij alhier een netwerk heeft opgebouwd via zijn tewerkstelling, maar maakt dit nergens concreet. Hiermee kan verzoeker de in de bestreden beslissing uitgebreide gedane afweging, waarbij aandacht werd besteed aan de door verweerder gekende sociale en culturele integratie van verzoeker, niet aan het wankelen brengen. Zoals verweerder heeft gesteld, verblijft verzoeker slechts zeer kort – op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing anderhalf jaar – in België, ten opzichte van een langdurig verblijf in het herkomstland. Uit niets blijkt dat verzoeker geen banden meer zou hebben met Marokko. Verzoeker voert een hoofdzakelijk theoretische betoog inzake de schending van artikel 8 van het EVRM maar brengt geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat de door de verweerder gedane balans in de bestreden beslissing dat de banden van verzoeker met België niet opwegen tegen de banden die hij heeft met zijn land van herkomst, strijdig is met dit verdragsartikel.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA